

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A VIII A DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 115/33/2019

SENTINȚA CIVILĂ NR. 516

Ședința publică din data de 02.10.2019

Curtea constituită din:

Președinte – Nicoleta Nolden

Grefier - Mariana Hulea

Pe rol se află pronunțarea asupra cererilor conexe formulate de reclamantașiîn contradictoriu cu pârâții CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII,și ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, INSPECȚIA JUDICIARĂ având ca obiect “anulare act administrativ”.

Dezbaterile asupra cererilor au avut loc în ședința publică din data de 25.09.2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea a amânat pronunțarea pentru astăzi, 02.10.2019, pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise, în aceeași compunere, a hotărât următoarele:

CURTEA,

1. Circumstanțele cauzei

1.1. Prin cererea adresată Curții de Apel Cluj, înregistrată la data de 11 februarie 2019 reclamantaa solicitat ca în contradictoriu cu pârâții Consiliul Superior al Magistraturii,, înalta Curte de Casație și Justiție să se dispună anularea Hotărârii 1535/2018 și 1367/2018 și admiterea cererii de Decizia Preliminară ce urmează a fi diferită la Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

În motivarea cererii, a arătat că în vederea organizării activității Compunerii completurilor de 5 judecători din cadrul ICCJ a adoptat: Hotărârea Colegiului de Conducere al înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/03.01.2019; Hotărârea Colegiului de Conducere al înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 157/13.12.2018; Hotărârea Colegiului de Conducere al înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 153/27.11.2018, sub imperiul căreia s-a produs întreruperea cursului judecății prezentei încălcându-se dispozițiile art. 6 CEDO prin scoaterea de pe rol a dosarului fără fixarea unui termen de judecată și fără nedisponerea niciunei măsuri în cauză, reclamanta invocând, pe cale de excepție nelegalitatea acestora.

Nelegalitatea acestora, expresia a valențelor principiului quod nullum est nullum producit effectum derivă din nelegalitatea hotărârilor CSM - Secția pentru judecători nr. 1367/2018 și 1535/2018, a căror nelegalitate, pe cale de principală o invocă.

Pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii a depus întâmpinare, invocând în principal excepția necompetenței teritoriale, excepția lipsei de interes, iar în subsidiar a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată (filele 163-174, voi. I).

Și pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție a depus întâmpinare, solicitând respingerea în principal ca inadmisibil și în subsidiar ca neîntemeiat a capătului de cerere formulat, prin care reclamanta solicită instanței să constate „ca fiind incidente efectele principiului quod nullum est nullum productum efectum în privința următoarele hotărâri adoptate de Colegiul de conducere al înaltei Curți: Hotărârea Colegiului de Conducere al înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/03.01.2019, Hotărârea Colegiului de Conducere al înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 157/13.12.2018, Hotărârea Colegiului de Conducere al înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 153/27.11.2018” (filele 7-9, voi. II).

La data de 24 mai 2019, **reclamantaa depus cerere de completare a cererii de chemare în judecată**, prin care a solicitat ca și în contradictoriu cu pârâții Inspecția Judiciară șisă se dispună anularea Hotărârii nr. 1078/2018 pentru aprobarea

Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcție a inspectorului-șef al Inspecției Judiciare, precum și a actelor subsecvente, anularea Hotărârii Secției pentru Judecători ai Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1489/19.12.2018, pentru aprobarea organizării concursului de promovare în funcția de judecător la înalta Curte de Casație și Justiție în perioada 21.12.2018-02.05.2019 și obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată (filele 53-64, voi. II).

La data de 24 mai 2019, **reclamantaa depus o nouă cerere de completare a cererii de chemare în judecată, prin care a introdus următoarele capete de cerere:** anularea Hotărârii nr. 1078/2018 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului pentru numirea în funcție a inspectorului-șef al Inspecției Judiciare, precum și a actelor subsecvente, anularea Hotărârii Secției pentru Judecători ai Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1489/19.12.2018, pentru aprobarea organizării concursului de promovare în funcția de judecător la înalta Curte de Casație și Justiție în perioada 21.12.2018- 02.05.2019, anularea Rezoluției nr. 884/IJ/3785/DIJ/2018 din data de 18.03.2019 și obligarea Inspecției Judiciare să înceapă cercetarea disciplinară față de membrii CSM, conform celor indicate în sesizarea înregistrată sub același număr, anularea în parte a Regulamentului privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii adoptat prin Hotărârea Plenului nr. 1073/03.12.2018, în ceea ce privește art. 22-6-9, art. 24, art. 40, 45, 47 alin. 1, 48, 103 lit. c referitoare la procedura de soluționare a cererilor de apărare a reputației și obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată (filele 128-171, voi. II).

Consiliul Superior al Magistraturii a depus întâmpinare față de cererea completatoare, invocând excepția necompetenței teritoriale, excepția lipsei de interes, respectiv excepția inadmisibilității capătului de cerere privind anularea Hotărârii Secției pentru judecători nr. 1489/2018, iar în subsidiar, respingerea cererii completatoare ca neîntemeiată (filele 100- 105, voi. III).

Inspecția Judiciară a depus întâmpinare față de cererea completatoare, solicitând cu prioritate disjungerea capătului de cerere privind anularea rezoluției de clasare nr. 8442/IJ/3785/CIJ/2018 din data de 18 martie 2019 și admiterea excepției necompetenței materiale a acestei instanțe, cu consecința declinării cauzei disjuncte spre competență soluționare la Curtea de Apel București și admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a Inspecției Judiciare (filele 117-125, voi. III).

Prin sentința civilă nr.157/28.06.2019 pronunțată de către Curtea de Apel Cluj a fost admisă excepția necompetenței teritoriale a Curții de Apel Cluj, invocată de pârâțul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII și a fost declinată competența de soluționare a cererii formulate

de reclamantaîn contradictoriu cu pârâții CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII,, ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, INSPECȚIA JUDICIARĂ,, având ca obiect anulare act administrativ, astfel cum a fost completată, în favoarea Curții de Apel București, Secția de contencios administrativ și fiscal.

Pe rolul Curții de Apel București, cauza a fost înregistrată la data de 17.07.2019.

1.2. Prin cererea adresată Curții de Apel București, înregistrată sub nr.3970/2/2019 reclamantula solicitat în contradictoriu cu pârâții Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători și cu Înalta Curte de Casație și Justiție anularea/revocarea Hotărârii CSM - Secția pentru judecători nr. 1535/19.12.2018, anularea/revocarea Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 179/20.12.2018 și a Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 2/2019 ambele emise în baza Hotărârii CSM - Secția pentru judecători nr. 1535/19.12.2018, precum și suspendarea acestor hotărâri până la soluționarea cauzei în fond.

În motivarea cererii sale, reclamantul a arătat că a fost condamnat de Completul de 3 judecători ai ICCJ la o pedeapsă de 2 ani și 4 luni închisoare, cu suspendarea sub supraveghere a executării acesteia.

După epuizarea căilor de atac, a formulat împotriva hotărârii de condamnare contestație în anulare care face obiectul dosarului nr. 2686/1/2018 aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

A motivat reclamantul că hotărârea Secției de judecători a CSM nr. 1535/19.12.2018 încalcă dispozițiile Legii 24/2000 privind tehnica legislativă deoarece potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea 24/2000 privind tehnica legislativă “(1) în vederea intrării lor în vigoare, legile și celelalte acte normative adoptate de Parlament, hotărârile și ordonanțele Guvernului, deciziile primului- ministru, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. ”

Ca atare, ținând cont de faptul ca Hotărârea Secției de judecători a CSM nr. 1535/19.12.2018 nu fost publicata în Monitorul Oficial potrivit textului de lege mai sus iterat, aceasta corespunzând naturii juridice a unui act administrativ normativ a apreciat că în speță aceasta Hotărâre nu poate produce efecte juridice fiind în principal inexistentă.

A apreciat că, din punctul său de vedere actele normative date în executarea actelor normative primare (n.n. lege în sens restrâns, ordonanțe de Guvern) trebuie să fie date cu respectarea competenței constituționale și legale a organului emitent și cu respectarea actelor normative cu forță juridică superioară, iar hotărârile CSM se adoptă întotdeauna în baza legii, fiind secundam legem și urmărind organizarea executării și executarea în concret a legii sau, cu alte cuvinte, punerea în aplicare sau ducerea la îndeplinire a legilor.

În acest sens, fata de caracterul de norma secundară al Hotărârii CSM atacate, a apreciat că aceasta nu poate adăuga la lege, în speță Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, astfel cum a fost modificata și completata prin Legea 207/2018, unde art. 32 alin (1)-(6) arata cu claritate cum se realizează desemnarea membrilor completurilor de 5 judecători.

Totodată, în ceea ce privește emiterea Hotărârii atacate, a apreciat că în speță au fost încălcate inclusiv prevederile art. 78 din legea 24/2000 privind tehnica legislativă, care prevăd că: “*Ordinele, instrucțiunile și alte asemenea acte trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acestora.*”

Prin Hotărârea 179/20.12.2018 și Hotărârea 2/2019, ambele emise de Colegiul de conducere al ICCJ având ca obiect stabilirea unor masuri pentru organizarea tragerii la sorti a completurilor de

5 judecători pentru anul 2019, Colegiul de conducere la ICCJ a procedat la preluarea soluției date de Secția de judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii în cadrul Hotărârii 1535/19.12.2018.

Față de toate considerentele mai sus expuse, luând în considerare principiul anulării actului subsecvent ca urmare a anulării actului inițial (“resolutio iure dantis, resolvitur ius accipientis”), a apreciat că se impune în egală măsură revocarea /anularea Hotărârii Colegiului de conducere al ÎCCJ nr. 179/20.12.2018 și a Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 2/2019 ambele emise în baza Hotărârii CSM - Secția pentru judecători nr. 1535/19.12.2018.

A precizat că împotriva Hotărârii CSM și celor două Hotărâri emise de Colegiul de conducere al ICCJ a formulat plângeri prelabile.

Totodată, sub aspectul formulării plângerilor prelabile împotriva Hotărârilor atacate, a solicitat să se aibă în vedere că aceasta etapă nu este obligatorie, în condițiile art. 7 alin. 5 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ, care prevede că:

“În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici, al celor care privesc cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe sau al acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) și la art. 4 nu este obligatorie plângerea prelabilă.”

În cea ce privește suspendarea executării Hotărârii CSM - Secția pentru judecători nr. 1535/19.12.2018, a Hotărârii Colegiului de conducere al ÎCCJ nr. 179/20.12.2018 și a Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 2/2019 a arătat că a formulat contestație în anulare împotriva Deciziei definitive de condamnare, iar efectele acesteia impactează în mod corect mandatul său de deputat, deoarece potrivit Legii 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor, calitatea de deputat sau senator încetează „în caz de pierdere a drepturilor electorale, de la data rămânării definitive a hotărârii judecătorești prin care se dispune pierderea acestor drepturi.”

În drept a invocat dispozițiile art. 8 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ precum și celelalte dispoziții legale la care a făcut referire în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

Probe: înscrisuri.

2. Poziția procesuală a părții adverse

2.1. Pârâta Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea capătului de cerere având ca obiect anularea/revocarea hotărârilor Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 179/2018 și nr. 2/2019 și a cererii de suspendare a executării celor două acte administrative, în principal, ca inadmisibile și, în subsidiar, ca neîntemeiate.

În motivarea punctului său de vedere, pârâta ÎCCJ a arătat că, pe de o parte, reclamantul nu a urmat procedura administrativă, iar pe de altă parte Hotărârile nr. 179 din 20 decembrie 2018 și Hotărârea nr. 2 din 3 ianuarie 2019 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost adoptate în temeiul art. 32 alin. (1) — (3) din Legea nr. 304/2004 și au avut ca obiect stabilirea unor măsuri pentru organizarea tragerii la sorți a completurilor de 5 judecători pentru anul 2019, respectiv aprobarea compunerii completurilor de 5 judecători pentru anul 2019 și a listelor de permanență ale completurilor de 5 judecători pentru anul 2019, conform rezultatelor tragerii la sorți din 3 ianuarie 2019, cele două hotărâri având caracterul de acte administrative cu caracter individual căci scopul pentru care au fost emise nu a fost cel al organizării executării legii (scop specific actelor administrative normative), ci pentru aplicarea în concret a legii (lato sensu). Sub

aspectul întinderii efectelor produse, hotărârile în discuție au o aplicabilitate restrânsă, situația vizată fiind aceea a compunerii completurilor de 5 judecători ale Înaltei Curți de Casație și Justiție pe anul 2019.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării hotărârilor Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 179/2018 și nr. 2/2019, a arătat că aceasta este inadmisibilă, din punctul său de vedere, deoarece reclamantul a declanșat procedura prealabilă cu depășirea termenului prevăzut de lege, ceea ce echivalează cu lipsa acesteia, iar acțiunea prin care a solicitat anularea hotărârilor Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 179/2018 și nr. 2/2019 apare ca inadmisibilă, reiese că nici cererea de suspendare a executării actelor administrative atacate nu a fost formulată cu respectarea condițiilor impuse de dispozițiile Legii contenciosului administrativ.

În subsidiar, a solicitat respingerea cererii de suspendare ca neîntemeiată deoarece cele două condiții prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ - la care prevederile art. 15 din același act normativ fac trimitere - nu se prezumă, ci trebuie dovedite de reclamant, iar susținerile acestuia nu sunt de natură să ofere indicii suficiente de răsturnare a prezumției de legalitate de care se bucură actul administrativ și să facă verosimilă iminența producerii unei pagube, dificil sau imposibil de reparat, cererea de suspendare a executării celor două hotărâri adoptate de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție este neîntemeiată.

3. Alte aspecte procesuale

La termenul de judecată din data de 25.09.2019, constatând incidența prevederilor art.139 Cod proco.civilă, instanța a dispus conexarea cauzelor, sub aspectul cererii de anulare a prin anularea/revocarea Hotărârii CSM - Secția pentru judecători nr. 1535/19.12.2018, anularea/revocarea Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 179/20.12.2018 și a Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 2/2019 ambele emise în baza Hotărârii CSM - Secția pentru judecători nr. 1535/19.12.2018, precum și suspendarea executării Hotărârii CSM - Secția pentru judecători nr. 1535/19.12.201a Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 179/20.12.2018 și a Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 2/03.01.2019, dispunând disjungerea cauzei și continuarea judecății într-un nou dosar, cu privire la celelalte capete de cerere ale acțiunii reclamantei

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri, atașate cererilor de chemare în judecată sau întâmpinărilor de către fiecare parte.

4. Soluția instanței de fond

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată următoarele:

La data de 19.12.2018, pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători a adoptat Hotărârea nr.1535/2018 prin care a stabilit principiile cu privire la legala compunere a completurilor de judecată de 5 judecători la Înalta Curte de Casație și Justiție pentru anul 2019 pentru a asigura punerea în aplicarea a dispozițiilor Deciziei nr.685/2018 a Curții Constituționale, acesta fiind temeiul de drept invocat la adoptarea hotărârii.

Proiectul acestei hotărâri a fost publicat pe pagina de internet a Consiliului la data de 17.12.2018, iar publicitatea a fost realizată prin publicarea hotărârii adoptate la data de 19.12.2018 pe pagina de internet a instituției pârâte.

Conform principiilor stabilite prin această hotărâre, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție a adoptat la rândul său Hotărârile nr. 179/20.12.2018, respectiv nr. 2/03.01.2019 având ca obiect stabilirea unor măsuri pentru tragerea la sorți a completurilor de 5 judecători pentru anul 2019, respectiv tragerea la sorți a acestora, temeiul de drept invocat fiind Hotărârea

nr.1535/19.12.2018 a pârâtului Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători.

Aceste trei acte administrative au fost contestate de către reclamantii, respectivcare au solicitat anularea acestora, reclamantulsolicitând printr-un capăt distinct de cerere și suspendarea executării efectelor lor, conform art.15 din Legea nr.554/20104, până la soluționarea definitivă a cauzei.

4.1. Excepția lipsei de interes

Analizând cu prioritate excepția lipsei de interes invocată de către pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii prin întâmpinare în raport de cererea reclamantei, în baza art.248 Cod proc.civilă, instanța o va respinge ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

În speță reclamanta are pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție dosarul nr.927/1/2018 la completul de 5 judecători – Secția contencios administrativ și fiscal în care contestă o decizie a pârâtului CSM – Secția disciplinară pentru judecători de excludere din magistratură.

Interesul reclamantei în constatarea nelegalității actelor criticate prin cererea constituie o condiție esențială de exercitare a acțiunii, atât potrivit normelor generale reprezentate de Codul de procedură civilă, cât și celor speciale prevăzute de Legea 554/2004 a contenciosului administrativ.

Astfel, conform normelor generale prevăzute de art. 32 și 33 din Codul de procedură civilă, instanța reține că o cerere de chemare în judecată poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia justifică un interes, interesul trebuind să fie determinat, legitim, personal, născut și actual.

În doctrină, interesul a fost definit ca folosul practic, material sau moral, urmărit de cel ce a pus în mișcare acțiunea civilă, sens în care, pentru a stabili dacă o parte are interes în exercitarea acțiunii civile, instanța trebuie să prefigureze folosul efectiv pe care aceasta l-ar obține în ipoteza admiterii forme procedurale exercitate.

De asemenea, interesul trebuie să fie personal, în sensul că cel care recurge la această formă procedurală urmărește să obțină, direct sau indirect, un folos practic pentru sine.

Astfel, reținând și prevederile art. 1 alin. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004 potrivit cărora reclamant este persoana care îndeplinește condiția de a se considera vătămată într-un drept ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ, adresat ei sau altui subiect de drept, instanța constată că invocând nelegalitatea și netemeinicia actelor administrative emis de către pârâte prin care s-au stabilit principiile și s-au desemnat ulterior completele de 5 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv completul de 5 judecători investit cu contestația la decizia de excludere din magistratură, reclamantajustifică un interes în sensul dispozițiilor legale enunțate.

4.2. Primul capăt de cerere: Anularea Hotărârii nr.1535/19.12.2018 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători

Preliminar, instanța are în vedere faptul că în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produc, actele administrative se clasifică în acte normative și acte individuale, actul administrativ normativ diferențiindu-se de cele individuale nu prin numărul de persoane sau situații juridice unice sau multiple în care se aplică, ci prin natura normelor pe care îl conține.

Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii adoptă, printre altele, acte administrative cu caracter normativ care trebuie supuse formalității publicării în Monitorul Oficial în scopul intrării lor în vigoare, iar Hotărârea nr.1535/19.12.2018 a cărei anulare s-a solicitat prin cele două cereri conexe este un astfel de act, neavând caracter administrativ individual, așa cum a susținut pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii pentru a justifica nepublicarea sa, pentru considerentele ce vor fi expuse în cele ce urmează:

Astfel, în primul rând, reține instanța că potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, *în vederea intrării lor în vigoare, legile și celelalte acte normative adoptate de Parlament, hotărârile și ordonanțele Guvernului, deciziile primului-ministru, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.*

De asemenea, **nepublicarea unui act normativ în Monitorul Oficial atrage sancțiunea inexistenței** și pe cale de consecință a inopozabilității, aplicându-se prin analogie dispozițiile art.100 lit.f și art.108 alin.4 din Constituția României.

În conformitate cu **art. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii** republicată, cu modificările și completările ulterioare,

(1) *Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției.*

(2) *Consiliul Superior al Magistraturii este independent și se supune în activitatea sa numai legii. Membrii Consiliului Superior al Magistraturii răspund în fața judecătorilor și procurorilor pentru activitatea desfășurată în exercitarea mandatului.*

Art. 2 - Consiliul Superior al Magistraturii are personalitate juridică și sediul în municipiul București.

Consiliul Superior al Magistraturii reprezintă, așadar, o autoritate centrală, care emite acte administrative cu caracter normativ, pentru intrarea cărora în vigoare se impune publicarea în Monitorul Oficial.

De altfel, și legea sa de funcționare cuprinde dispoziții în acest sens, menționând expres domeniile în care Consiliul Superior al Magistraturii are atribuția de reglementare, precum și situațiile în care actele emise de Consiliu sunt supuse publicării în Monitorul Oficial.(art. 7 alin. (3), art. 37 lit. b), art. 38 alin. (2), etc.).

Conchidem, așadar, că în măsura în care actele administrative adoptate de către Consiliul Superior al Magistraturii au caracter normativ, sunt supuse publicării în Monitorul Oficial.

Se pune, însă, întrebarea în ce măsură această regulă este aplicabilă și în ceea ce privește Secția pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii.

Problema de a ști în ce măsură secția pentru judecatori este doar o structură funcțională în cadrul CSM sau reprezintă în sine, la rândul ei, o autoritate constituțională cu rolul de garant al independenței judecătorilor își găsește rezolvarea în chiar prevederile legale ce reglementează atât funcționarea Consiliului, cât și actele pe care acesta le emite.

Astfel, *de lege lata*, potrivit **art. 124 alin. (3) din Constituția României**, *judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*

De asemenea, în conformitate cu **art. 1 alin. (2) din Legea nr. 303/2004** republicată, cu modificările și completările ulterioare, „*cariera judecătorului este separată de cariera procurorului, judecătorii neputând interfera în cariera procurorilor și nici procurorii în cea a judecătorilor.*

Cea mai mare parte a modificărilor relativ recente aduse legilor justiției reprezintă expresia acestei reguli stipulate anume în actul normativ ce reglementează statutul judecătorilor și procurorilor.

Astfel, anterior acestor modificări, art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 stabilea atribuția Plenumului Consiliului Superior al Magistraturii de a soluționa contestațiile formulate de judecatori și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii (cu excepția celor date în materie disciplinară).

Prin Legea nr. 234/2018, acest text a fost abrogat, astfel că hotărârile Secțiilor Consiliului se atacă potrivit procedurii prevăzute de Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, competența de soluționare revenind curților de apel.

Astfel, secțiile Consiliului Superior al Magistraturii sunt privite ca autorități centrale ele însele, iar nu doar ca structuri funcționale ale Consiliului.

De altfel, delegarea/abilitarea de către CCR nici ar fi putut să fie făcută de la o autoritate centrală la o structură, un compartiment funcțional din cadrul altei autorități, ci doar de la o autoritate la alta. Astfel, inclusiv în viziunea CCR, Secția pentru judecători este echivalentă cu CSM cât privește activitatea judecătorilor.

În continuarea raționamentului său juridic, **Curtea urmează a analiza dacă Hotărârea a cărei anulare se solicită, respectiv nr. 1535/19.12.2018 emisă de către Secția pentru judecători are caracter normativ sau, dimpotrivă, reprezintă un act administrativ cu caracter individual.**

Prin Decizia Nr. 685/2018 din 7 noiembrie 2018 asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României, pe de o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte emisă de către Curtea Constituțională, decizie care reprezintă temeiul legal al emiterii hotărârii a cărei anulare se solicită, s-a stabilit:

127. De aceea, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu poate prelua atribuții jurisdicționale din chiar sfera de competență primară a puterii judecătorești. **Or, în cauză, se impută faptul că, pe de o parte, hotărârile Colegiului de conducere nr. 3/2014 și nr. 89/2018 au normat aspecte care vizează activitatea jurisdicțională a instanței, și, pe de altă parte, modul, contrar voinței legiuitorului, de interpretare a legii. Astfel, prin actele Colegiului de conducere - acte administrative unilaterale cu caracter normativ - privind compunerea Completurilor de 5 judecători la care completurile înseși au trebuit implicat să achieseze s-a ajuns la poziționarea instituției în sine a Înaltei Curți de Casație și Justiție într-o paradigmă, care pune în discuție atât depășirea competențelor sale constituționale, cât și plasarea sa în afara ordinii normative constituționale.**

142. Cu privire la actele administrative, având în vedere definiția acestora reglementată de art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că aceasta valorifică un criteriu material în determinarea actelor administrative, astfel încât natura emitentului actului nu este una decisivă în calificarea dată actului. **Astfel, este de observat că nu numai autoritățile publice care fac parte din puterea executivă emit acte administrative, ceea ce înseamnă că și Înalta Curte de Casație și Justiție poate emite astfel de acte, atunci când nu acționează în sfera înfăptuirii justiției, caz în care actele nu au caracter jurisdicțional. Actele administrative sunt emise în scopul bunei administrări a executării cadrului normativ primar, care reclamă stabilirea de măsuri și reguli subsecvente, care să asigure corecta aplicare a acestuia. Astfel, spre exemplu, hotărârile Guvernului se adoptă întotdeauna în baza legii, secundum legem, și asigură aplicarea sau aducerea la îndeplinire a legilor [Decizia nr. 63 din 8 februarie 2017, paragraful 89]. În cauza de față, hotărârile Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție se constituie în acte administrative unilaterale cu caracter normativ, emise în vederea organizării executării legii.**

192. Prin urmare, maniera în care sunt desemnați membrii Completurilor de 5 judecători, și anume printr-un mecanism care eludează legea, cu stabilirea unor "membri de drept" - **inexistenți în corpul legii** - coroborată cu refuzul de a aplica noua lege demonstrează că, în prezent, instanța nu este compusă potrivit legii și pune în discuție independența și imparțialitatea obiectivă a acestor completuri.

193. Curtea constată că, în acest mod, a fost încălcat art. 21 alin. (3) din Constituție, prin prisma exigențelor de independență și imparțialitate obiectivă care trebuie să caracterizeze orice instanță judecătorească. Totodată, Curtea reține că instanța judecătorească nu poate fi calificată ca fiind prevăzută de lege în compunerea realizată pe cale interpretativă și, prin urmare, se încalcă și această garanție a dreptului la un proces echitabil, respectiv instanță prevăzută de lege.

(4) Efectele deciziei Curții Constituționale și conduita constituțională de urmat

194. Odată constatat un conflict juridic de natură constituțională, Curtea Constituțională, în virtutea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora «este garantul supremației Constituției», are obligația să soluționeze conflictul, arătând conduita în acord cu prevederile constituționale la care autoritățile publice trebuie să se conformeze. În acest sens, Curtea are în vedere prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5) din Constituție, în conformitate cu care România este stat de drept, organizat potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească, stat în care respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, iar colaborarea între autoritățile/instituțiile statului se fundamentează pe principiul colaborării loiale și al respectului reciproc [Decizia nr. 838/2009, Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, paragraful 49, Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, paragraful 123, sau Decizia nr. 611 din 3 octombrie 2017, paragraful 139]. Una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român o constituie buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale [Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, paragraful 49, sau Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, paragraful 123]. De asemenea, **textul art. 146 lit. e) din Constituție nu conferă Curții Constituționale atribuția de a constata doar existența conflictelor juridice de natură constituțională, ci pe aceea de a soluționa aceste conflicte. Prin urmare, în exercitarea atribuției sale, Curtea aplică o procedură în două trepte, și anume analiza existenței conflictului juridic de natură constituțională și, în măsura unui răspuns afirmativ, indicarea conduitei de urmat de către autoritățile publice implicate în conflict** [Decizia nr. 358 din 30 mai 2018, paragraful 120].

195. Curtea constată că pot fi identificate, în principal, două categorii de cauze la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, după cum vor fi redată mai jos.

196. Prima categorie de cauze este reprezentată de cele aflate deja pe rolul Completurilor de 5 judecători, cu privire la care Curtea nu a fost sesizată, dar constată că este necesară o abordare unitară și coerentă a tuturor aspectelor procedurale existente. Cu privire la acestea, Curtea constată că 4 membri ai Completurilor de 5 judecători (precum și toți membrii supleanți) au fost desemnați aleatoriu, prin tragere la sorți, în timp ce cel de-al cincilea nu a fost desemnat aleatoriu, ci, prin hotărâri succesive ale colegiului de conducere din 2014 până în prezent, acesta a fost introdus ca membru de drept al completului, pe care l-a și prezidat. În raport cu aceste aspecte, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului obligă la luarea în considerare a principiului continuității completului de judecată, prin prisma exigențelor regulii nemijlocirii ce decurge din art. 6 paragraful 1 din Convenție [a se vedea Hotărârea din 5 februarie 2014, pronunțată în Cauza Cătean împotriva României, paragrafele 60, 61, sau Hotărârea din 7 martie 2017, pronunțată în Cauza Cerovšek și Božicnik împotriva Sloveniei, paragraful 43], însă ea nu poate fi privită distinct de obligația legală de a asigura compunerea aleatorie a respectivului complet de judecată, astfel încât, ținând cont de aceste două principii/reguli care se aplică împreună, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să asigure de îndată constituirea noilor completuri de judecată prin tragerea la sorți a tuturor celor cinci membri ai acestora și nu numai a locului celui considerat ca fiind membru de drept. De asemenea, tragerea la sorți se va realiza dintre toți judecătorii în funcție ai secției/secțiilor respective. În egală măsură, dată fiind conduita sancționabilă sub aspect constituțional a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin Colegiul de conducere, care nu este de natură să ofere garanții cu privire la restabilirea corectă a cadrului legal de funcționare a Completurilor de 5 judecători, revine Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători, în baza prerogativelor sale constituționale și legale [art. 133 alin. (1) și art. 134 alin. (4) din Constituție, precum și art. 1 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii], obligația de a identifica soluțiile la nivel de principiu cu privire la legala compunere a completurilor de judecată și de a asigura punerea lor în aplicare.

Din analiza acestor considerente rezultă mai multe aspecte deosebit de importante în speță:

În primul rând, Curtea Constituțională însăși constată că hotărârile colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție emise începând cu anul 2014, prin care au fost interpretate și aplicate greșit dispozițiile Regulamentului intern al instanței supreme cu privire la constituirea completelor de judecată de 5 judecători **sunt acte administrative cu caracter normativ**, așa cum reiese foarte clar atât din paragraful 127 cât și din paragraful 142 al deciziei.

În al doilea rând, ceea ce s-a delegat, de către Curtea Constituțională către pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, nu a fost atribuția de tragere propriu zisă la sorți – în privința căreia o publicitate simplă ar fi fost suficientă, ci **obligatia de a identifica soluțiile la nivel de principiu cu privire la legala compunere a completurilor de judecată și de a asigura punerea lor în aplicare**.

Or, stabilirea unor atari reguli ar fi reprezentat, în mod normal, domeniu de reglementare al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin regulamentul propriu de organizare și funcționare.

La acest punct trebuie subliniat că, *de lege lata*, Regulamentul de organizare și funcționare al pârâtei Înalta Curte de casație și Justiție cuprinde dispoziții privind modul de organizare efectivă a compunerii completelor, respectiv acele reguli cu caracter administrativ normativ, menite să pună în aplicare dispozițiile legale ce reglementează compunerea completelor de judecată. Astfel, Regulamentul de organizare și funcționare a Înaltei Curți de Casație și Justiție stabilește regulile privind planificarea de permanență, cele privind compunerea completelor de judecată pe perioada vacanței judecătorești, repartizarea cauzelor (art. 109 alin.2 din Regulamentul de organizare și funcționare a Înaltei Curți de Casație și Justiție).

Pe cale de consecință, hotărârea atacată prin prezenta acțiune reprezintă actul administrativ normativ echivalent al Hotărârii Colegiului de Conducere emisă conform Regulamentului ÎCCJ, în vederea organizării executării legii, fiind supusă, așadar, aceluiași rigori referitoare la publicarea în Monitorul Oficial.

Un argument în plus în sensul că aceleași formalități ar fi trebuit îndeplinite ca și cum însăși Înalta Curte ar fi acționat regăsim tot în jurisprudența Curții Constituționale:

Astfel, în Decizia nr.312 din 20 mai 2019 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a dispozițiilor art.35 alin.(1)-(3) din Regulamentul Camerei Deputaților se rețin următoarele:

„35. Curtea reține că art.35 alin.(1) din Regulamentul Camerei Deputaților folosește două noțiuni distincte, respectiv atribuții „stabilite” de Biroul permanent și atribuții „încredințate” de președintele Camerei Deputaților. Astfel, Biroul permanent, organ colegial, fixează, prin vot, atribuțiile fiecărui vicepreședinte dintre cele care țin de sfera sa de competență, în timp ce președintele Camerei Deputaților, organ unipersonal, printr-un acord de voință, încredințează vicepreședintelui unele/ toate atribuțiile sale. Noțiunea de a „încredința” are sensul de a da ceva în grija, în seama sau în păstrarea cuiva demn de încredere. Întrucât în dreptul public se aplică principiul delegata potestas non delegatur [Decizia nr.26 din 16 ianuarie 2019, par.165], rezultă că atribuțiile încredințate nu pot fi delegate cu caracter permanent pentru că aceasta ar însemna un transfer de competență, ceea ce este inadmisibil. De aceea, sensul textului analizat nu poate fi decât acela că delegarea atribuțiilor către vicepreședintele Camerei Deputaților poate avea numai caracter temporar în funcție de constrângerile pe care le implică chiar caracterul unipersonal al autorității care le încredințează. În aceste condiții, vicepreședintele acționează în numele și pe seama președintelui Camerei Deputaților, așadar, în reprezentarea acestuia, iar **actele îndeplinite se socotesc a fi realizate chiar de titularul originar din punctul de vedere al normelor atributive de competență**, respectiv președintele Camerei Deputaților. „

Raționamentul se aplică *mutatis mutandis* și în cazul de față, cu diferența că atribuția Secției de a stabili regulile nu i-a fost delegată de către titular, ci a intervenit o abilitare din partea Curții Constituționale, această diferență nefiind însă de natură a schimba cu nimic concluziile expuse care rămân în continuare valabile.

Pe de altă parte, Curtea va înlătura ca neîntemeiat argumentul Înaltei Curți de Casație și Justiție

care a susținut că Hotărârile sale de colegiu, a căror anulare se solicită, respectiv nr.179/2018 și nr.2/2019 sunt acte administrative cu caracter individual, deoarece privesc strict organizarea instanței supreme, deoarece nu ar avea aplicabilitate generală, deoarece însăși Curtea constituțională în aceeași decizie dă o altă interpretare, însușită și de către instanță, argumentele instanței supreme de contencios constituțional fiind valabile, în lumina raționamentului expus mai sus și cu privire la Hotărârea nr.1535/19.12.2018 care a reglementat în aceeași materie, enunțând principiile de constituire a completelor de 5 judecători, în paragrafele 177 și urm. ale deciziei care expun motivele pentru care constituirea completelor de judecată este, în viziunea legiuitorului român, un principiu fundamental al organizării activității judiciare, o normă de procedură de ordine publică.

177. Transpunând acest considerent la nivelul organizării completurilor de judecată, Curtea reține că instanțele judecătorești, astfel cum sunt reglementate prin Constituție și Legea nr. 304/2004, își realizează funcția de înfăptuire a justiției prin intermediul judecătorilor organizați în completuri de judecată. Pentru ca organizarea puterii judecătorești să nu devină în sine aleatorie și pentru a nu permite apariția unor elemente de arbitrar, legiuitorul constituant a stabilit că **procedura de judecată se stabilește prin lege, iar cu privire specială asupra Înaltei Curți de Casație și Justiție a consacrat faptul că atât compunerea sa, cât și regulile de funcționare se stabilesc prin lege organică**. Astfel, atunci când legiuitorul constituțional se referă la compunerea instanței supreme - noțiune autonomă folosită de Constituție - nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci **organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată care realizează funcția sa jurisdicțională**. Astfel, Curtea constată că legiuitorul constituțional a dat o mare importanță ordonării acțiunii puterii judecătorești atât la nivelul instanței supreme, cât și la nivelul celorlalte instanțe inferioare. **Această construcție constituțională a dus la calificarea la nivel legal a aspectelor referitoare la compunerea instanței judecătorești, ca fiind norme de procedură de ordine publică**. De aceea, încălcarea prevederilor legii referitoare la compunerea completului de judecată exprimă o exigență de ordine publică, a cărei încălcare atrage nulitatea absolută a actelor pronunțate de acesta.

178. O astfel de viziune asigură coerență acțiunii puterii judecătorești, garantând, în același timp, independența și imparțialitatea judecătorului. Dreptul la un proces echitabil are la baza sa exact aceste două caracteristici esențiale, iar încălcarea reglementărilor referitoare la compunerea instanței chiar de către aceasta atrage, în mod cert, o suspiciune/îndoială rezonabilă cu privire la posibilitatea ca instanțele să nu fie independente sau imparțiale.

179. Noțiunile de "independență" și "imparțialitate obiectivă" sunt strâns legate între ele, astfel încât, din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, trebuie analizate împreună [a se vedea *mutatis mutandis* Hotărârea din 9 octombrie 2008, pronunțată în cauza *Moiseyev împotriva Rusiei*, paragraful 175]. Prin urmare, jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la aplicarea art. 6 din Convenție - dreptul la un proces echitabil și garanțiile generale ale unui proces echitabil, arată că independența tribunalului nu poate fi separată de imparțialitatea acestuia, iar aceste două condiții trebuie întrunite cumulativ atunci când se apreciază asupra respectării art. 6 din Convenție. În același sens, în doctrină s-a subliniat că art. 6 paragraful 1 impune în mod distinct atât condiția imparțialității tribunalului, cât și pe cea a independenței lui. Însă, în situații deduse judecății Curții, aceste condiții apar strâns îmbinate, ceea ce a determinat instanța europeană să le examineze împreună.

180. Cu privire la independența judecătorului, Curtea constată că art. 2 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 242/2018, precizează că "Judecătorii trebuie să ia decizii fără niciun fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, fie chiar autorități judiciare". Sintagma "fie chiar autorități judiciare" se referă la conduita inadecvată, contrară reglementărilor legale, a persoanelor care ocupă diverse funcții [conducere/execuție] în sistemul judiciar sau a unor instituții ce fac parte din autoritatea judecătorească și care, prin deciziile administrative, luările de poziție sau activitatea lor, creează o temere magistratului aflat în exercițiul funcțiunii, de natură a-i influența deciziile. Norma exprimă un principiu, acela că independența judecătorului, în

soluționarea cauzei pe care acesta o judecă, nu poate fi limitată de nicio persoană sau autoritate a statului. Desigur, independența de care se bucură judecătorul nu înseamnă arbitrarie, acesta trebuind să se supună legii [Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018, par. 108].

181. Curtea Constituțională reține că, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în privința determinării caracterului independent al instanței, aparențele joacă un rol deosebit, întrucât ceea ce este în discuție este încrederea pe care instanțele judecătorești, într-o societate democratică, trebuie să o inspire publicului și, înainte de toate, în privința procedurilor penale, acuzatului [Hotărârea din 29 septembrie 2001, pronunțată în Cauza Sahiner împotriva Turciei, paragraful 44]. De asemenea, alături de aparențe, independența instanței se evaluează în funcție de modul de numire a membrilor acesteia, durata mandatului lor și garanțiile împotriva presiunilor exterioare [Hotărârea din 25 februarie 1997, pronunțată în Cauza Findlay împotriva Regatului Unit, paragraful 73].

În concluzie, reține Curtea faptul că Hotărârea nr.1535/2018 emisă de pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru judecatori este un act administrativ cu caracter normativ, calificare în raport de care se constată neîndeplinirea formelor procedurale de publicare în Monitorul Oficial, partea I, în vederea intrării lor în vigoare, conform art. 10 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, aceasta fiind publicată doar pe pagina de internet a instituției emitente pârâte.

Curtea mai reține în acest sens, că în viziunea legiuitorului român, conceptul de "publicare" a actelor administrative reprezintă o garanție a legalității și transparenței administrației publice, iar potrivit jurisprudenței aducerea la cunoștință a unui act normativ se face prin publicare, obligație legală a cărei neîndeplinire atrage sancțiunea inexistenței și pe cale de consecință a inopozabilității, aplicându-se prin analogie dispozițiile art.100 alin.f și art.108 alin.4 din Constituția României (Decizia nr.1718/2013 a ICCJ, Curtea de Apel Timișoara, Secția **contencios** administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 170 din 2 iulie 2008).

În raport de aceste neregularități procedurale reținute de natură a duce la anularea actului contestat, Curtea găsește de prisos a analiza și motivele de fond invocate care se referă în esență la încălcarea principiului specializării judecătorului (critică invocată de către reclamanta), respectiv că soluția de fond găsită cu privire la cele două tipuri de cauze pentru care trebuiau elaborate principiile de desemnare a completelor de 5 judecatori ar contraveni legii speciale, respectiv Legea nr.304/2004 și deciziilor Curții Constituționale (reclamantul, titularul cererii conexe).

În consecință, în temeiul art.8 alin.1 [rap.la](#) art.18 alin.1 teza I din Legea nr.554/2004 instanța va admite cererile conexe cu privire la primul capăt de cerere al acestora și va dispune anularea Hotărârii nr. 1535/2018 a Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru judecatori.

4.3. Capătul al doilea de cerere: Anularea Hotărârilor nr. 179/20.12.2018, respectiv nr.2/2019, ambele emise de Colegiul de conducere al pârâtei Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Hotărârea 179/20.12.2018 și Hotărârea 2/2019, ambele emise de Colegiul de conducere al pârâtei Înalta Curte de Casație și Justiție având ca obiect stabilirea unor măsuri pentru organizarea tragerii la sorți a completurilor de 5 judecatori pentru anul 2019, Colegiul de conducere la ICCJ a procedat la preluarea soluției principiale date de Secția de judecatori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii în cadrul Hotărârii 1535/19.12.2018, acesta fiind temeiul de drept invocat la adoptarea acestor hotărâri.

În ceea ce privește solicitarea pârâtei Înalta Curte de Casație și Justiție de respinge a cererii de anulare ca inadmisibilă, Curtea privește această solicitare ca nefondată, deoarece aceste act administrative au intrat în circuitul civil, nefiind obligatorie formularea plângerii prealabile, în raport de prevederile art. 7 alin. 5 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ, care prevede că: "În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția

Națională a Funcționarilor Publici, al celor care privesc cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe sau al acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) și la art. 4 nu este obligatorie plângerea prealabilă.”

Pe fondul capătului de cerere referitor la anularea celor două hotărâri de colegiu, față de toate considerentele mai sus expuse la punctul 4.1., luând în considerare principiul anulării actului subsecvent ca urmare a anulării actului inițial (*“resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis”*), Curtea va dispune anularea Hotărârii Colegiului de conducere al ÎCCJ nr. 179/20.12.2018 și a Hotărârii Colegiului de conducere al ICCJ nr. 2/2019 ambele emise în baza Hotărârii CSM - Secția pentru judecători nr. 1535/19.12.2018.

Acest principiu privește efectele nulității actului juridic față de terți și este consacrat de art. 1254 alin. (2) Cod Civil, care prevede că „desființarea contractului atrage, în condițiile legii, și desființarea actelor subsecvente încheiate în baza lui”.

4.4. Capătul al treilea de cerere: Suspendarea executării actelor administrative contestate, solicitare din cererea conexă formulată de către reclamantul

În ceea ce privește acest capăt de cerere, Curtea reține, că prin Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 s-au instituit proceduri speciale de suspendare a executării actului administrativ, proceduri prevăzute de art. 14 și art. 15 din lege, atât în faza procedurii prealabile prevăzută de art. 7 din actul normativ indicat, cât și în faza sesizării instanței cu cererea de anulare a respectivului act administrativ.

Curtea reține că, în cauza dedusă judecății, sunt incidente disp. art. 15 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 cu referire la art.14 alin.1 din același act normativ atunci când în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, se poate solicita suspendarea executării actului administrativ unilateral prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat, cerere formulată odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.

Textul de lege incident face trimitere și la dispozițiile art.14 alin.2-7 din Legea nr.554/2004 care prevăd procedura de soluționare a acestei cereri.

Curtea constată că în cauză sunt îndeplinite cele două condiții de formă, dar nu și cele două condiții de fond pentru admiterea cererii de suspendare.

În ceea ce privește condiția formală, respectiv existența unei cereri de anulare a actului administrativ contestat, Curtea constată că a fost investită și cu capătul de cerere referitor la anularea hotărârilor contestate.

Referitor la condițiile de fond, ele reies din dispozițiile legale mai sus citate, respectiv existența cazului bine justificat și paguba iminentă. Mai mult, din analiza acestor prevederi legale reiese și obligația îndeplinirii cumulative a condițiilor prevăzute de art. 14 alin. 1, întrucât acestea se determină reciproc, neputându-se vorbi despre un caz bine justificat, fără a exista pericolul producerii pagubei.

Cazul bine justificat și iminența unei pagube sunt analizate în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, fiind lăsate la aprecierea judecătorului, care efectuează o analiză sumară a aparenței dreptului, pe baza împrejurărilor de fapt și de drept prezentate de partea interesată; acestea trebuie să ofere indicii suficiente de răsturnare a prezumției de legalitate și să facă verosimilă iminența producerii unei pagube, în cazul particular supus evaluării.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține faptul că reclamantul prezintă cazul bine justificat ca fiind acela al existenței elementelor de nelegalitate ale actelor administrative

atacate, arătate în considerentele precedente care au dus instanța la concluzia că hotărârile contestate trebuie anulate, considerente la care face trimitere.

În ce privește cea de-a doua condiție legală prevăzută de art. 15 alin.1 ref la art.14 alin.1 din Legea nr. 554/2004, a necesității prevenirii unei pagube iminente, definite, conform art. 2 lit. ș din Legea nr. 554/2004, ca „prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public”, Curtea apreciază că nu se justifică măsura suspendării executării măsurii până la rămânerea definitivă a hotărârii instanței de fond, având în vedere faptul că nu s-a dovedit existența unui prejudiciu material viitor și previzibil.

Contrar punctului de vedere exprimat de către reclamant care a arătat, pe de o parte, că și-a pierdut mandatul de deputat și dorește reluarea funcției, iar pe de altă parte a formulat o contestație în anulare împotriva hotărârii sale de condamnare, instanța consideră că aceste argumente nu conturează existența condiției pagubei iminente deoarece o eventuală suspendare a executării actelor administrative contestate nu poate servi drept temei nici pentru reluarea funcției în legislativul României și nici pentru admiterea unei căi extraordinare de atac, ci doar, eventual rămânerea definitivă a dispoziției de anulare a Hotărârii nr.1535/2018 a CSM, respectiv a celor două hotărâri de colegiu ale pârâtei Înalta Curte de Casație și Justiție emise în baza acesteia.

Având în vedere aceste considerente, instanța apreciază că cererea de suspendare nu este întemeiată, nefiind îndeplinită condiția pagubei iminente, urmând a dispune respingerea acesteia ca atare.

4.5. Cheltuielile de judecată

Va lua act că reclamânții nu au solicitat cheltuieli de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei de interes invocată de pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii.

Admite acțiunea reclamantei, cu domiciliul în și cu domiciliul procesual ales la S.C.A., cu sediul în în contradictoriu cu pârâții Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul înși Înalta Curte de Casație și Justiție, cu sediul în

Admite în parte acțiunea conexă formulată de reclamantul, cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor procedurale la Cabinet de avocat “.....”, în, în contradictoriu cu pârâții Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul în și Înalta Curte de Casație și Justiție, cu sediul în

Anulează Hotărârea nr. 1535/2018 a Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru judecatori și Hotărârile nr. 179/2018 și nr. 2/2019 ale Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Respinge ca neîntemeiată cererea formulata de reclamantulde suspendare a executării actelor administrative contestate.

Ia act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 5 zile de la comunicare pe capătul de cerere privind suspendarea executării și în termen de 15 zile în ceea ce privește anularea hotărârilor contestate.

Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată în ședință publică azi, 02.10.2019, cu aplicarea art. 396 alin. 2 Cod proc. civilă.

WWW.JURI.RO